

Arrest

nr. 49 638 van 15 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 6 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin uit Skopje, Macedonië. U heeft de Macedonische nationaliteit.

In 2009 ontmoette u R.(...) A.(...), een Roma-zigeuner uit Bosnië. U begon een relatie met hem en op 15 april 2009 verhuisde u met R.(...) naar Sarajevo waar jullie met zijn neven een huis deelden. Op vraag van R.(...) had u ondertussen uw huis in Skopje verkocht.

Aanvankelijk gedroeg R.(...) zich, maar na een tijdje begon hij te drinken en mishandelde hij u. U werd geslagen en mocht het huis niet uit.

In september 2009 verliet u samen met R.(...) Bosnië, richting België waar jullie enkele dagen later aankwamen.

U werd wederom door R.(...) opgesloten. Op een dag zat u samen met R.(...) op café en zag u buiten een vriendin. Toen R.(...) aan het drinken was en niet oplette ging u naar uw vriendin en liep van R.(...) weg.

Op 15 december 2009 vroeg u asiel in België. U stelt niet naar Macedonië terug te kunnen omdat u er geen huis meer heeft. U bent in het bezit van uw Macedonisch paspoort, uw geboorteakte en uw Macedonisch nationaliteitsattest.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen. U heeft immers onvoldoende feiten of elementen aangehaald waaruit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou kunnen blijken.

U verklaarde in december 2009 asiel gevraagd te hebben omdat u mishandeld werd door uw drinkende partner, R.(...) A.(...).

Er dient evenwel te worden vastgesteld dat deze door u aangehaalde problemen geen verband houden met de één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging.

Uw problemen met R.(...) zijn immers louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard. U verklaarde aansluitend enkel met Rustem problemen gekend te hebben (CGVS, p.7). Noch in Bosnië, noch in Macedonië heeft u ooit problemen gekend met andere burgers, politie of andere autoriteiten.

U heeft bovendien helemaal niet aannemelijk gemaakt waarom u zich als Macedonisch staatsburger niet opnieuw in Macedonië zou kunnen vestigen waar u tot april 2009 verbleef en u geen problemen kende (CGVS, p. 7-8).

U stelde niet naar Macedonië terug te kunnen omdat u er geen huis meer heeft.

Dergelijk probleem is echter van louter socio-economische aard welke als dusdanig geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Nergens uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u bij een eventuele herhaling van uw problemen met R.(...) A.(...) geen of onvoldoende beroep kan doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Macedonië voor u een reëel risico zou bestaan op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U heeft nooit problemen gekend met de politie of andere autoriteiten in Macedonië (CGVS, p.7).

Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert.

Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden.

In dit verband werd in 2003 de “Sector voor Interne Controle en Professionele Normen” of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft.

at de politie anno 2010 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert.

Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politieel systeem te verhogen.

Met het oog hierop werden “Citizen Advisory Groups” (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een

betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd.

De Macedonische wetgeving beschouwt huiselijk geweld bovendien als een misdrijf en voorziet aanzienlijke straffen voor de daders.

In 2009 waren er zeven vluchthuizen voor vrouwen in nood in Macedonië, waarvan zes worden uitgebaat door de overheid.

Verder is er een nationale telefonische hulplijn en een crisiscentrum voor tijdelijke opvang van slachtoffers van huiselijk geweld. Het departement van gendergelijkheid binnen het Ministerie van Arbeid en Sociaal beleid is verantwoordelijk voor het waarborgen van de wettelijke rechten van vrouwen.

Tevens zijn er gendercomités op gemeentelijk niveau. Op 22 april 2009 organiseerden de Vereniging voor Emancipatie, Solidariteit en Gelijkheid van Vrouwen in de Republiek Macedonië, samen met het Ministerie van werk en Sociale Zaken een persconferentie waarin de lancering van een ondersteuningsprogramma werd aangekondigd voor slachtoffers van huiselijk geweld. Dit programma maakte deel uit van een breder project dat al in 2007 van start ging met de financiële hulp van het Oostenrijkse Ministerie van Sociale Zaken. In dit project werden ook trainingen, seminars en preventie-initiatieven georganiseerd en het functioneren van vluchthuizen doorgelicht.

In de zomer van 2009 startte eveneens een trainingsprogramma voor Macedonische rechters, parketmagistraten en stafmedewerkers van de ombudsman met de bedoeling om het bewustzijn voor de rechten van de vrouw te verhogen en bijzondere aandacht te ontwikkelen voor de gerechtelijke afhandeling van gendergerelateerde dossiers. Deze training werd ondersteund door het OVSE.

De informatie waarop ik deze beslissing baseer is in het administratieve dossier gevoegd.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten zijn niet van aard bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Uw identiteit staat immers niet ter discussie."

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2. Verzoekster herneemt in haar verzoekschrift van 19 mei 2010 de definitie van vluchteling in de zin van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

Zij betoogt dat het *“in Macedonië momenteel zeer moeilijk is om als vrouw, die het slachtoffer is van partnergeweld en mishandelingen van de man, ergens terecht te kunnen”* en *“dat de rechten van de vrouw in Macedonië te wensen overlaat en dat in Macedonië de man nog steeds de baas is”*.

Zij wijst er op dat opdat iemand als vluchteling beschouwd kan worden, hij/zij niet eerst effectief dient vervolgd te zijn geweest maar dat een gegronde vrees voor vervolging volstaat.

Zij verklaart dat zij in het verleden reeds meerdere malen bij de politie aangifte heeft gedaan maar dat de politie hieraan geen verdere gevolgen heeft gegeven.

Zij stelt dat zij een eventuele terugkeer naar Macedonië blootgesteld zal worden aan de mishandelingen en de agressie van haar partner en in een penibele situatie terecht zal komen gezien zij haar huis verkocht heeft en nergens terecht meer kan.

2.3. De Raad wijst er op dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, namelijk zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

In casu zijn de door verzoekster aangehaalde feiten, met name haar problemen met haar aan drank verslaafde echtgenoot die haar mishandelde, inderdaad louter interpersoonlijk (tussen privé-personen) en gemeenrechtelijk (strafrechtelijk) van aard en vallen zij buiten het toepassingsgebied van voornoemd Verdrag.

Verzoekster verklaarde buiten de huiselijke problemen, noch in Bosnië, noch in Macedonië ooit problemen te hebben gekend met andere burgers, politie of andere autoriteiten.

Gezien deze bovenstaande vaststellingen stelde de commissaris-generaal terecht dat verzoekster aldus niet aannemelijk maakt dat de vervolging zou zijn ingegeven door één van de in de Conventie van Genève bepaalde criteria.

Verzoekster toont het tegendeel niet aan.

Verder leest de Raad in de bestreden beslissing dat:

“Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat er weliswaar binnen de Macedonische politie nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Macedonische politie anno 2010 steeds beter functioneert en steeds beter haar taken uitvoert.

Hierdoor benadert ze meer en meer de maatstaven van de Europese Commissie. Zo zijn er de laatste jaren vooreerst serieuze verbeteringen merkbaar betreffende de etnische samenstelling van de politiemacht. Daarnaast wordt de controle over de politie in het algemeen en de speciale eenheden in het bijzonder effectiever, doordat er meer gebruik gemaakt wordt van interne audits om te waarborgen dat professionele standaarden gerespecteerd worden.

In dit verband werd in 2003 de “Sector voor Interne Controle en Professionele Normen” of SVKPS, een interne controleafdeling, opgericht. Het mandaat van de SVKPS omvat ondermeer het onderzoek van politiecorruptie en inbreuken op de mensenrechten in het politiekorps. Ten gevolge van de oprichting van SVKPS worden meer en meer politieagenten die schuldig worden bevonden disciplinair gestraft.

at de politie anno 2010 beter functioneert, is voorts het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2007, die ondermeer een betere bescherming van getuigen en slachtoffers garandeert.

Bij de uitvoering van deze wetgeving wordt de Macedonische overheid bijgestaan door de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Spillover Monitor Mission to Skopje”. Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, met opmerkelijke resultaten als gevolg, en aan de zogenaamde community policing. De bedoeling is het vertrouwen van de burgers in het Macedonisch politieel systeem te verhogen.

Met het oog hierop werden “Citizen Advisory Groups” (CAG) opgericht. In dergelijke fora worden burgers, politie en gemeentestructuren samengebracht met de bedoeling zaken van gemeenschappelijk belang te bespreken. Het resultaat van deze meetings heeft er niet alleen voor gezorgd dat er een betere communicatie en samenwerking is tussen de burgers en de politie, maar heeft tevens een groter vertrouwen van de burger in de politie bewerkstelligd.

De Macedonische wetgeving beschouwt huiselijk geweld bovendien als een misdrijf en voorziet aanzienlijke straffen voor de daders.

In 2009 waren er zeven vluchthuizen voor vrouwen in nood in Macedonië, waarvan zes worden uitgebaat door de overheid.

Verder is er een nationale telefonische hulplijn en een crisiscentrum voor tijdelijke opvang van slachtoffers van huiselijk geweld. Het departement van gendergelijkheid binnen het Ministerie van Arbeid en Sociaal beleid is verantwoordelijk voor het waarborgen van de wettelijke rechten van vrouwen.

Tevens zijn er gendercomités op gemeentelijk niveau. Op 22 april 2009 organiseerden de Vereniging voor Emancipatie, Solidariteit en Gelijkheid van Vrouwen in de Republiek Macedonië, samen met het Ministerie van werk en Sociale Zaken een persconferentie waarin de lancering van een ondersteuningsprogramma werd aangekondigd voor slachtoffers van huiselijk geweld. Dit programma maakte deel uit van een breder project dat al in 2007 van start ging met de financiële hulp van het Oostenrijkse Ministerie van Sociale Zaken. In dit project werden ook trainingen, seminars en preventie-initiatieven georganiseerd en het functioneren van vluchthuizen doorgelicht.

In de zomer van 2009 startte eveneens een trainingsprogramma voor Macedonische rechters, parketmagistraten en stafmedewerkers van de ombudsman met de bedoeling om het bewustzijn voor de rechten van de vrouw te verhogen en bijzondere aandacht te ontwikkelen voor de gerechtelijke afhandeling van gendergerelateerde dossiers. Deze training werd ondersteund door het OVSE.

De informatie waarop ik deze beslissing baseer is in het administratieve dossier gevoegd."

Vastgesteld wordt dat verzoekster deze informatie niet betwist; de Raad neemt deze derhalve in aanmerking bij zijn oordeelsvorming.

De beweringen van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij in het verleden reeds meerdere malen bij de politie is geweest om hiervan aangifte te doen, doch dat de politie hieraan geen verdere gevolgen zou gegeven hebben of enige maatregelen ondernomen zou hebben, hoewel haar partner bij de politiediensten gekend was voor dergelijke feiten, vinden geen weerslag in het administratief dossier. Verweerder wijst er terecht op dat verzoekster op 18 mei 2010 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 18 mei 2010, p. 6) verklaard heeft dat de mishandelingen door haar echtgenoot begonnen zijn in Bosnië en dat zij deze problemen nooit heeft aangegeven bij de politie in Bosnië, omdat zij opgesloten werd en haar echtgenoot haar niet liet gaan.

Verzoekster verklaarde ook dat zij in België deze mishandelingen evenmin aan de politie heeft aangegeven (zie het voormeld verhoorverslag, p. 6) uit angst. Zij verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat nadat zij haar partner verlaten had, zij evenmin een beroep heeft gedaan op de autoriteiten, omdat zij bang was van de politie daar zij niet gewoon was om zulke dingen te doen (zie voormeld verhoorverslag, p. 6-7).

Het post-factum opwerpen van verklaringen die geen weerslag vinden in het administratief dossier, is niet dienstig ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Op het verweer van verzoekster dat zij niet naar Macedonië terug kan keren omdat zij daar geen huis meer heeft, stelt de bestreden beslissing terecht dat dergelijke moeilijkheid een probleem is van louter socio-economische aard is welke als dusdanig evenmin verband houdt met één van criteria van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met redenen bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt terecht geoordeeld dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij zich als Macedonisch staatsburger, niet opnieuw in Macedonië zou kunnen vestigen, waar zij immers tot april 2009 verbleven heeft en waar zij geen problemen heeft gekend, noch met burgers, noch met politie of andere autoriteiten. Het louter herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen is niet dienstig ter weerlegging van de vaststellingen van de bestreden beslissing.

2.4. Verzoekster roept ook een schending in van het zorgvuldigheids- en van het redelijkheidsbeginsel. Zij stelt (zie het verzoekschrift, p. 5) dat de bestreden beslissing "zomaar zonder enig aangetoond verder en nuttig onderzoek te verrichten, besluit tot de weigering van de status van vluchteling om reden van gebrek aan bewijs en overtuiging", "terwijl verzoekster haar motieven om een asielaanvraag in te dienen, klaar en duidelijk heeft gesteld".

Zij laat gelden dat indien er een zorgvuldig onderzoek was gevoerd, nooit tot de weigering van de erkenning van de status van vluchteling zou zijn besloten.

Zij voert aan dat het verhoor op het Commissariaat-generaal exact één uur en veertien minuten heeft geduurd en zij niet de gelegenheid heeft gehad haar asielrelaas op een behoorlijke manier te kunnen vertellen. Daarbij heeft volgens haar de ambtenaar zonder dat zij de kans had gehad om haar asielrelaas uit te leggen, te kennen gegeven dat zij toch niet in aanmerking kwam om erkend te worden. Het besluit van de commissaris-generaal dat de door haar aangebrachte feiten onvoldoende zouden zijn om te wijzen op het bestaan van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie, toont volgens verzoekster *“slechts de onwil of de onkunde”* (zie het verzoekschrift, p. 6) aan om zich een waarheidsgetrouw beeld te vormen van de situatie waarin zij zich bevond.

Verzoekster stelt dat zij de stellige indruk heeft dat de commissaris-generaal de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust de informatie te gebruiken die hem het best uitkomt.

Uit de houding van de commissaris-generaal blijkt duidelijk dat hij schromelijk tekort komt aan de verplichtingen om als redelijke en voorzichtige overheid te werk te gaan.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift geenszins concreet aanwijzingen geeft of aantoon op welke wijze het onderzoek niet zorgvuldig verlopen is.

De Raad herhaalt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel op de asielzoeker zelf rust. De asielzoeker moet aannemelijk maken dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem werden aangereikt door de asielzoeker. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om de status van vluchteling te bekomen en zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

De Raad stelt vast dat de verklaringen van verzoekster dat zij tijdens het verhoor -dat inderdaad één uur en veertien minuten heeft geduurd- niet de gelegenheid heeft gehad om haar asielrelaas op een behoorlijke manier te vertellen en dat de ambtenaar tijdens het gehoor te kennen gaf dat zij toch niet in aanmerking kwam voor de erkenning van de status van als vluchteling zonder dat zij de kans had om haar asielrelaas uit te leggen, blote beweringen zijn.

Verzoekster toont geenszins concreet aan dat zij daadwerkelijk haar asielrelaas niet volledig of niet op een niet behoorlijke manier heeft kunnen vertellen, of dat de weigeringsbeslissing tijdens het verhoor al vaststond.

Uit het verhoorblad van 18 mei 2010 blijkt (zie p. 8) dat noch verzoekster, noch haar advocaat, tijdens haar verhoor daaromtrent enig voorbehoud heeft gemaakt (Vraag: *“Toevoegingen?”*, Antwoord: *“Nee, dat is alles”*; Vraag aan de advocaat: Antwoord: *“Geen opmerkingen.”*).

Verweerder wijst er bovendien op dat een ambtenaar van het Commissariaat-generaal trouwens geen enkel belang heeft bij de aard van de beslissing die de commissaris-generaal neemt, waardoor niet kan worden ingezien hoe deze aangestelde in casu bevooroordeeld zou zijn geweest of incorrect gehandeld zou hebben. Verweerder wijst er ook op dat overeenkomstig artikel 10 van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, rijksambtenaren verplicht zijn de van kracht zijnde wetten en regelingen alsmede de richtlijnen van de overheid waartoe ze behoren, na te leven en dat in voormeld besluit trouwens vermeld wordt dat ze de verplichting hebben *“nauwgezet en correct hun adviezen te formuleren en hun verslagen op te stellen”*.

De *“stellige indruk”* van verzoekster verwoord in het verzoekschrift, dat het Commissariaat-generaal *“de zaken lijkt te willen manipuleren door doelbewust enkel die informatie te gebruiken die hem het best uitkomt”* en de vraagstelling van verzoekster *“in hoeverre dergelijke behandeling van een asioldossier nog correct, objectief en rechtvaardig kan zijn”*, is in acht genomen wat voorafgaat, grof van toon en onjuist van inhoud.

Verweerder wijst er terecht op dat de commissaris-generaal als opdracht heeft bescherming te verlenen aan vreemdelingen die internationale bescherming nodig hebben en deze te weigeren aan vreemdelingen die deze niet behoeven. Hij beschikt hierbij over een bepaalde appreciatiemarge om te oordelen of de asielzoeker in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming.

Verzoekster laat in haar verzoekschrift gelden dat zij het niet eens is met de appreciatie door de commissaris-generaal, maar zij toont geenszins aan dat deze zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door van verzoekster de erkenning van asiel te weigeren.

Verzoekster brengt geen afdoende argumenten aan die de motivering van de bestreden beslissing ontkrachten, doch beperkt zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen, het uiten van gezegden die geen weerslag vinden in het administratief dossier en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, zonder dat zij haar argumenten concreet onderbouwt.

Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt inderdaad aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor de kans kreeg om haar asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Macedonische taal machtig is, in bijzijn van de advocaat van verzoekster. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich op zicht van de opgegeven motieven, tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om van een schending van het redelijkheidsbeginsel te kunnen gewagen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is in casu niet het geval.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofd een gegronde vrees tot vervolging bestaat in de zin van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december en schaaft zich achter de beslissing van de commissaris-generaal.

Evenmin toont zij aan dat zij zich niet onder de bescherming in haar land van herkomst kan stellen zoals bepaald in artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980

Derhalve wordt van verzoekster de vluchtelingenstatus niet erkend.

2.6. Verzoekster voert in haar verzoekschrift onder “2.2. *Weigering van de toekenning van de subsidiaire bescherming*”, een schending aan van de artikelen 48/2 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, een onjuiste toepassing van artikel 26 van voormelde wet en een schending van de motiveringsplicht.

Zij stelt dat de bestreden beslissing noch in feite, noch in rechte motiveert waarom zij niet in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van voormelde wet.

Zij stelt dat het vaststaat dat zij haar land gedwongen heeft moeten verlaten wegens een ernstig probleem met personen die haar poogden te vermoorden maar ook omwille van het risico dat zij loopt op een nieuwe aanslag op haar leven.

Zij wijst er ook op dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal zelf blijkt dat de behandelingsmogelijkheden van personen met psychische problemen beperkt zijn in Macedonië.

Zij verwijst naar artikel 3 EVRM dat bepaalt dat niemand mag onderworpen worden aan onmenselijke, vernederende behandelingen of straffen.

Zij stelt dat zij zich niet kan, noch wil onder de bescherming stellen van de autoriteiten van haar land wegens een risico op ernstige schade en dat het daarbij ook irrelevant is of zij al dan niet problemen heeft met de Macedonische autoriteiten. Zij merkt op dat de bedreiging ook kan uitgaan van een particulier en zij laat gelden dat zij wel degelijk aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer vreest voor de agressie van haar partner.

2.7. Het ontgaat de Raad waarop verzoekster zich baseert om een schending aan te voeren van artikel 26 (“De terugwijzings- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden”) van voormelde wet van 15 december 1980.

De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster valt uiteen in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Opgemerkt wordt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag inderdaad worden verwacht dat hij of zij eerst alle mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land.

De bestreden beslissing stelt terecht dat verzoekster zonder aannemelijk reden, geen pogingen heeft ondernomen om bescherming te verkrijgen, noch in Bosnië, noch in Macedonië.

Dergelijke nalatigheid is niet in staat aan te tonen dat de overheid in Bosnië of in haar land van herkomst, onwillig is om bescherming te verlenen.

De bewering in het verzoekschrift dat verzoekster zich niet kan, noch wil onder de bescherming stellen van de autoriteiten van haar land wegens een risico op ernstige schade, wordt niet aanvaard. Verzoekster heeft geen redelijke uitleg voor haar voorgehouden "*niet kunnen*" of "*niet willen*".

Haar stelling dat het irrelevant is of zij al dan niet problemen had met de Macedonische autoriteiten, is onjuist; de afwezigheid van problemen met de autoriteiten verhindert juist te stellen dat er voor haar een beletsel was of is om hun hulp in te roepen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar argumentatie in het kader van haar vraag om de subsidiaire beschermingsstatus, verwijst naar haar verklaringen inzake haar asielverzoek.

In tegenstelling tot verzoeksters beweringen, is in de bestreden beslissing wel degelijk omstandig weergegeven om welke redenen verzoekster evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Verweerder antwoordt met recht dat in het kader van de vluchtmotieven van verzoekster terecht werd besloten dat deze niet getuigen van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoekster kon namelijk niet aannemelijk maken dat haar problemen met haar aan de drank verslaafde partner verband houden met de criteria van voormeld Verdrag, noch dat zij zich als Macedonische staatsburger, niet opnieuw in Macedonië kon vestigen, en evenmin dat zij in verband met de problemen van haar partner niet op de bescherming van de Macedonische autoriteiten kon rekenen.

Bijgevolg kan er ook niet worden gesteld dat er op basis van dezelfde feiten, wel zou kunnen worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade, zoals voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 48/4, § 1 van voormelde wet bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Verweerder wijst er op dat subsidiaire bescherming onder artikel 48/4, § 2 b. van voormelde wet wijst op een situatie die eerder subjectief is van aard.

De Europese wetgever inspireerde zich voor dit artikel op artikel 3 E.V.R.M. De bewijslast rust op de asielzoeker zelf; zij dient met name voldoende elementen aan te brengen om aan te tonen dat zij het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling bij terugkeer.

Uit verzoeksters asielrelaas blijken geen concrete elementen dat zij een ernstig risico loopt op een "onmenselijke en vernederende behandeling". Dergelijke behandeling behelst, naar analogie met artikel 3 EVRM, een aanslag op de fysieke integriteit of vrijheid van de persoon.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde moeilijke socio-economisch situatie bij terugkeer naar Macedonië, meent verweerder terecht dat deze evenmin kan worden gelijkgesteld met “onmenselijke of vernederende behandeling” zoals gespecificeerd door artikel 3 E.V.R.M. en artikel 48/4, § 2 b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b. van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>)

Terecht stelt verweerder dat hij niet inziet om welke reden in het verzoekschrift verwezen wordt naar de beperkte behandelingsmogelijkheden van psychische problemen in Macedonië, aangezien verzoekster op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van psychische problemen, noch van de beperkte behandelingsmogelijkheid ervan in Macedonië.

De door verzoekster opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aanvaard aangezien blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord (zie het verhoorverslag van 18 mei 2010) en de bestreden beslissing gesteund is op alle gegevens uit het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster (zie de farde “Landeninformatie”) en op alle dienstige stukken (zie de farde “Inventaris”).

Ook een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De artikelen 48/2 en 48/4 van de voormelde wet zijn niet geschonden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE